

“मीठे बच्चे- जबसम्म जिउनु छ बाबालाई याद गर्नु छ, यादबाट नै आयु बढ्छ, पढाइको सार नै हो याद।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ, किन ?

उत्तर:- किनकि तिमीले सधैं बाबाको यादमा खुशी मनाउँछौ, अहिले तिम्रो सधैं किसिमस हो। तिमीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, यो भन्दा बढी खुशी अरु के हुन सक्छ ? यो निरन्तर खुशी छ त्यसैले तिम्रो नै अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ प्रभू.....

ओम् शान्ति। ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनेवाला रूहानी बाबा रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। ज्ञानको तेस्रो नेत्र बाबा सिवाए अरु कसैले दिन सक्दैन। अहिले बच्चाहरूलाई ज्ञानको नेत्र मिलेको छ। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- भक्ति मार्ग हो नै अँध्यारो मार्ग। जसरी रातमा उज्यालो नहुँदा मनुष्य धक्का खान्छन्। गाइएको पनि छ- ब्रह्माको रात, ब्रह्माको दिन। सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन- हामीलाई मार्ग बताउनुहोस् किनकि अहिले तिमीलाई मार्ग मिलिरहेको छ। बाबा आएर मुक्तिधाम र जीवनमुक्ति धामको मार्ग बताइरहनु भएको छ। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। अहिले जान्दछौ- बाँकी थोरै समय छ, दुनियाँ त बदलिँदै छ। यो त गीत पनि बनेको छ दुनियाँ बदलिँदै छ.... तर मनुष्य विचारा जान्दैनन्- दुनियाँ कहिले बदलिन्छ, कसरी बदलिन्छ, कसले बताउँछ ? किनकि ज्ञानको तेस्रो नेत्र त छैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो तेस्रो नेत्र मिलेको छ जसद्वारा तिमीले यस सृष्टि चक्रको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जानेका छौ। तिम्रो बुद्धिमा यही ज्ञानको सेक्रीन छ। जसरी थोरै सेक्रीन धेरै गुलियो हुन्छ, त्यस्तै यो ज्ञानका दुई शब्द ‘मनमनाभव,’ यही सबैभन्दा मीठो चीज हो, केवल बाबालाई याद गर।

बाबा आउनुहुन्छ र आएर मार्ग बताउनुहुन्छ। कहाँको मार्ग बताउनुहुन्छ ? शान्तिधाम र सुखधामको। त्यसैले बच्चाहरूलाई खुशी हुन्छ। दुनियाँले जान्दैन- खुशी कहिले मनाइन्छ ? खुशी त नयाँ दुनियाँमा मनाइन्छ नि। यो त बिलकुल सामान्य कुरा हो- पुरानो दुनियाँमा खुशी कहाँबाट आउँछ ? पुरानो दुनियाँमा मनुष्य त्राहि त्राहि गरिरहेका छन् किनकि तमोप्रधान छन्। तमोप्रधान दुनियाँमा खुशी कहाँबाट आउँछ ? सत्ययुगको ज्ञान त कसैमा पनि छैन, यसैले विचाराहरू यहाँ खुशी मनाइरहन्छन्। हेर, किसिमसको खुशी पनि कति मनाउँछन्। बाबा त भन्नुहुन्छ- यदि खुशीको कुरा सोध्नु छ भने गोप गोपीनीहरूसँग (मेरा बच्चाहरूसँग) सोध किनकि बाबाले धेरै सहज मार्ग बताइरहनु भएको छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै आफ्नो घरधन्दाको कर्तव्य गर्दै कमल फूल समान बन, मलाई याद गर। जसरी आशिक-माशुक हुन्छन् नि, उनीहरू पनि घरधन्दा गर्दै एक अर्कालाई याद गरिरहन्छन्। उनीहरूलाई साक्षात्कार पनि हुन्छ। जस्तै लैला-मजनु, हीरा-राँभा, उनीहरू विकारको लागि एक अर्काको आशिक हुँदैनन्। उनीहरूको प्रेमको बारेमा गाइएको छ। त्यसमा एक अर्काका आशिक हुन्छन्। तर यहाँ त्यो कुरा होइन। यहाँ त तिमी जन्म जन्मान्तर उहाँ माशुकको आशिक नै रहेका छौ। उहाँ माशुक तिम्रो आशिक हुनुहुन्न। तिमीले उहाँलाई बोलाउँछौ यहाँ आउनको लागि। हे भगवान् ! नयन हीनलाई आएर मार्ग बताउनुहोस्। तिमीले आधाकल्प बोलायौ। जब दुःख धेरै हुन्छ तब धेरै बोलाउँछौ। धेरै दुःखमा धेरै स्मरण गर्नेवाला पनि हुन्छन्। हेर, अहिले

२०७२ पौष ४ शनिबार १९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
कति याद गर्नेहरू धेरै छन्। गाइएको छ नि- दुःख में सिमरण सब करें..... जति ढिलो हुँदै
जान्छ, त्यति तमोप्रधान हुँदै जान्छन्। तिमी चढिरहेका छौ, उनीहरू अभै भ्ररिरहेका छन्, किनकि
जबसम्म विनाश हुँदैन तबसम्म तमोप्रधानता वृद्धि भइरहन्छ। दिन प्रतिदिन माया पनि तमोप्रधान,
वृद्धि भइरहन्छ। यस समय बाबा पनि सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ भने माया पनि फेरि सर्वशक्तिमान् यस
समयमा छ। ऊ पनि जबरदस्त छ।

तिमी बच्चाहरू यस समयमा ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण कुल भूषण हो। तिम्रो हो सर्वोत्तम कुल।
यसलाई उच्चभन्दा उच्च कुल भनिन्छ। यस समय तिम्रो यो जीवन अमूल्य छ यसैले यस जीवनको
(शरीरको) सम्हाल पनि गर्नुपर्छ किनकि पाँच विकारका कारण शरीरको पनि आयु त कम हुँदै
जान्छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यस समय पाँच विकारलाई छोडेर योगमा रह्यौ भने आयु
बढ्छ। आयु बढ्दै बढ्दै भविष्यमा तिम्रो आयु १५० वर्षको हुन्छ। अहिले छैन यसैले बाबा
भन्नुहुन्छ- यस शरीरको पनि धेरै सम्हाल राख्नुपर्छ। नत्र भनिन्छ- यो शरीर कामको छैन, माटोको
पुतला हो। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई समझ मिलाएको छ- जबसम्म जिउनु छ, बाबालाई याद गर्नु
छ। आत्माले बाबालाई याद गर्छ- किन ? वर्साको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमिले आफूलाई
आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्नु अनि दैवी गुण धारण गर्नु भने तिमी फेरि यस्तो बन्छौ।
त्यसैले बच्चाहरूले पढाइ राम्रोसँग पढ्नुपर्छ। पढाइमा सुस्ती आदि गर्नु हुँदैन नत्र फेल हुन्छौ। धेरै
कम पद पाउँछौ। पढाइमा पनि मुख्य कुरा भनिन्छ बाबालाई याद गर- यो हो सार। जब
प्रदर्शनीमा वा सेन्टरमा कोही पनि आउँछ भने उसलाई पहिले पहिले यो सम्झाऊ- बाबालाई याद
गर्नुहोस् किनकि उहाँ उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ। सबैभन्दा उच्चलाई नै याद गर्नुपर्छ, उहाँभन्दा
कमलाई कहाँ याद गर्नु छ र। भन्दछन्- उच्चभन्दा उच्च भगवान् हुनुहुन्छ। भगवान् नै त नयाँ
दुनियाँको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ। हेर, बाबा पनि भन्नुहुन्छ- नयाँ दुनियाँको स्थापना मैले गर्छु
यसैले तिमिले मलाई याद गर्नु भने तिम्रो पाप काटिन्छ। त्यसैले यो पक्का गर किनकि बाबा
पतित-पावन हुनुहुन्छ नि। उहाँले यही भन्नुहुन्छ- जब तिमिले मलाई पतित-पावन भन्छौ भने
तिमी तमोप्रधान छौ, धेरै पतित छौ, अब तिमी पावन बन।

बाबा आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- तिम्रो अब सुखको दिन आउँदैछ, दुःखको दिन पूरा भयो,
पुकार्छौ पनि- हे दुःख हर्ता, सुख दाता। त्यसैले जानेका त छौ नि- वास्तवमा सत्ययुगमा सबै
सुखी हुन्छन्। बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- अब शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गरिराख। यो हो
संगमयुग, खिवैयाले तिमिले पार लिएर जानुहुन्छ। बाँकी यसमा कुनै खिवैया वा नाउको कुरा
छैन। यो त महिमा गरिदिन्छन्- नाउलाई पार लगाउनुहोस्। अब एउटाको मात्र नाउ त पार
लाग्दैन हैन। सारा दुनियाँको नाउलाई पार लगाउनु छ। यो सारा दुनियाँ एउटा ठूलो जहाज जस्तै
हो, यसलाई पार लगाउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले खुशी मनाउनुपर्छ किनकि तिम्रो लागि सदैव खशी
छ, सदैव क्रिसमस छ। जबदेखि तिमी बच्चाहरूलाई बाबा मिल्नुभयो, तिम्रो क्रिसमस सदैव छ।
त्यसैले अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ। हेर, यिनी सदैव खुशी रहन्छन्, किन ? अरे, बेहदको
बाबा मिल्नु भएको छ। उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। त्यसैले यो सधैंको खुशी हुनुपर्छ
नि। बेहदको बाबाले पढाइरहनु भएको छ। वाह ! कहिल्यै कसैले सुन्यौ ? गीतामा पनि भगवानुवाच
छ- म तिमिले राजयोग सिकाउँछु। जसरी उनीहरू ब्यारिस्टरी योग, सर्जनरी योग सिकाउँछन्, म

तिमी रूहानी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु । तिमी यहाँ आउँछौ भने वास्तवमा राजयोग सिक्न आउँछौ नि । अलमलिने त आवश्यकता छैन । राजयोग सिकेर पूरा गर्नुपर्छ नि । भागन्ती त हुनु हुँदैन । पढ्नु पनि छ भने धारणा पनि राम्ररी गर्नु छ । शिक्षकले पढाउनुहुन्छ धारणा गर्नको लागि ।

हरेकको आ-आफ्नो बुद्धि हुन्छ— कसैको उत्तम, कसैको मध्यम, कसैको कनिष्ठ । आफूसँग सोध्नुपर्छ— म उत्तम हुँ, मध्यम हुँ वा कनिष्ठ हुँ ? आफूलाई आफैँले चिन्नुपर्छ— म यस्तो उच्चभन्दा उच्च परीक्षा पास गरेर उच्च पद पाउन लायक छु ? मैले सेवा गर्छु ? बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! सेवाधारी बन, बाबालाई अनुशरण गर किनकि मैले पनि त सेवा गर्छु नि । आएको नै छु सेवा गर्नको लागि । हरेक दिन सेवा गर्छु किनकि रथ पनि त लिएको छु नि । रथ पनि मजबुत, राम्रो छ । सेवा त यिनको सदैव छ । बापदादा त यिनको रथमा सदैव हुनुहुन्छ । यिनको शरीर बिरामी भयो भने पनि म त बसेको छु नि । म यिनीभित्र बसेर लेख्छु, यदि यो मुखबाट बोल्न सकिन भने पनि लेख्न सक्छु । मुरली मिस हुँदैन । जबसम्म बस्न सक्छु, लेख्न सक्छु, तबसम्म म मुरली पनि बजाउँछु, बच्चाहरूलाई लेखेर पठाइदिन्छु किनकि सेवाधारी हुँ नि । बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ— तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झिएर निश्चयबुद्धि भएर सेवामा लाग । बाबाको सेवा, ईश्वरीय सेवामा । जसरी उनीहरूले लेख्छन्— अन हिज मेजेस्टी सर्भिस । अब तिमी के भन्छौ ? यो मेजेस्टी भन्दा पनि उच्च सेवा हो किनकि मेजेस्टी (महाराजा) बनाउनुहुन्छ । यो पनि तिमी बुझ्न सक्छौ— वास्तवमा हामी विश्वको मालिक बन्छौ ।

तिमी बच्चाहरूमा जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् उनीहरूलाई नै महावीर भनिन्छ । त्यसैले यो जाँच गर्नुपर्छ— को महावीर हो ? जो बाबाको निर्देशनमा चल्छन् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! आफूलाई आत्मा सम्झ, भाइ-भाइलाई हेर । बाबाले आफूलाई भाइहरूको बाबा सम्झनुहुन्छ र भाइहरूलाई नै हेर्नुहुन्छ । सबैलाई त देख्नुहुन्न । यो त ज्ञान छ— शरीर विना त कसैले सुन्न सक्दैन, बोल्न सक्दैन । तिमी त जान्दछौ— म पनि यहाँ शरीरमा आएको छु । मैले यो शरीर लोन लिएको छु । शरीर त सबैको छ, शरीरको साथमा नै आत्मा यहाँ पठिरहेको छ । त्यसैले अब आत्माहरूले बुझ्नुपर्छ— बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ । बाबाको बैठक कहाँ छ ? अकाल तख्तमा । बाबाले सम्भाउनु भएको छ— हरेक आत्मा अकालमूर्त हो, यो कहिल्यै विनाश हुँदैन, कहिल्यै पनि जल्दैन, काटिँदैन, डुब्दैन । सानो ठूलो हुँदैन । शरीर सानो ठूलो हुन्छ । दुनियाँमा जति पनि मनुष्य मात्र छन्, उनमा जो आत्मा छ, उसको तख्त यो भृकुटी हो । शरीर भिन्न भिन्न छन् । कसैको अकाल तख्त पुरुषको, कसैको स्त्रीको, कसैको बच्चाको । जब जब कसैसँग कुरा गर्छौ तब यही सम्झ— म आत्मा हुँ, आफ्नो भाइसँग कुरा गर्दैछु । बाबाको सन्देश दिन्छु— शिव बाबालाई याद गर्नुभयो भने यो जुन खिया लागेको छ त्यो निस्किएर जान्छ । जसरी सुनमा मिलावट भयो भने मूल्य कम हुँदै जान्छ, त्यसैगरी तिम्रो पनि मूल्य कम भएको छ । अहिले बिलकुलै मूल्य कम भएको छ । यसलाई कंगाल पनि भनिन्छ । भारत कति धनवान थियो..... अहिले कर्जा उठाइरहन्छन् । विनाशमा त सबैको पैसा खत्तम भएर जान्छ । दिनेवाला, लिनेवाला सबै खत्तम हुन्छन्, बाँकी जो अविनाशी ज्ञान रत्न लिनेवाला छन्, तिनीहरूले फेरि आएर आफ्नो भाग्य लिन्छन् । अच्छा !

२०७२ पौष ४ शनिबार १९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) बाबालाई अनुशरण गरेर बाबा समान सेवाधारी बन्नु छ । आफूलाई आफैं चिन्नु छ- म सबैभन्दा उच्च परीक्षा पास गरेर उच्च पद पाउने लायक छु ?
- २) बाबाको निर्देशनमा चलेर महावीर बन्नु छ । जसरी बाबाले आत्माहरूलाई देख्नुहुन्छ, पढाउनुहुन्छ, त्यस्तै आत्मा भाइ-भाइलाई देखेर कुरा गर्नु छ ।

वरदानः- हजार भुजावाला ब्रह्मा बाबाको साथको निरन्तर अनुभव गर्ने सच्चा स्नेही भव

वर्तमान समय हजार भुजावाला ब्रह्मा बाबाको रूपको पार्ट चलिरहेको छ । जसरी आत्मा विना भुजाले केही गर्न सक्दैन, त्यसैगरी बापदादा विना बच्चाहरूले केही गर्न सक्दैनन् । हर कार्यमा पहिले बाबाको सहयोग छ । जबसम्म स्थापनाको पार्ट हुन्छ, तबसम्म बापदादा बच्चाहरूको हर संकल्प र सेकेन्डमा साथ साथ हुनुहुन्छ, त्यसैले कहिल्यै पनि अलग हुने पर्दा लगाएर वियोगी नबन । प्रेमको सागरको लहरहरूमा लहराऊ, गुणगान गर, घायल नबन । बाबाको स्नेहको प्रत्यक्ष स्वरूप सेवाको स्नेही बन ।

स्लोगनः- अशरीरी स्थितिको अनुभव वा अभ्यास नै नम्बर अगाडि आउने आधार हो ।